

קנדה: לסטר פירסון, ראש-הממשלה, התפטר מתפקידו הממלכתי והמפלגתי. האיש, שעבר את גיל ה-80, הכריז כי הוא זקן מדי לתפקידו.

ישראל: סיעת המערך גינתה ב' אופן חריף את חברתה, שולמית אלוני, על כי אמרה בראיון עיתונאי שנשיא ישראל, זלמן שזר הוא זקן מדי לתפקידו, וכי יש להחליפו בגולדה מאיר. משלחת של הסיעה יצאה לבית הנשיא, להביע לו צער על הטון שנגרם לו.

יתכן כי התעלול של שולמית אלוני לא הצטיין בטאקס רב. הוא גם לא היה רציני, מכיוון שגולדה מאיר כלל לא הסכימה להיות לנשיאה.

אבל תעלול זה היפנה את תשומת-הלב לאחת התופעות העגומות בישראל: הגיל המופלג של רוב בעלי-התפקידים הרמים בה. כולם בני 70. עסקי ישראל אינם אוהבים להתפטר. אפילו ביוזעם כי המשך כהונתם מחיישה את מותם, הם דבקים בסיסמה: "משורה ישחרר רק המוות".

ראש-הממשלה, לוי אשכול, שהוא בן 72 הודיע כי יש ברצונו לכהן גם כראש-הממשלה הבאה — שתיכחד בעוד שנתיים, ושתסיים את תפקידה בעוד שש שנים, כשאשכול יהיה בן 78.

ראש עיריית תל-אביב לקה בהתקפלות חמורה ובשיתוק חלקי. בכל זאת לא התפטר מתפקידו בעירייה, וממשיך לגרוי את עצמו גם בגילו (70) למלאות הכנסת. אפילו אבא חושי "הצעיר", ראש עיריית חיפה, יהיה בחודש הבא בן 70.

הגיל הממוצע בכנסת מתקרב ל-60, והגיל הממוצע בממשלה עבר גיל זה.

שפיכת דם. מבחינה אישית זוהי תור פעה חמורה, מכיוון שהיא מקצרת את חייהם של הנוגעים בדבר. רובם דבקים במשרותיהם מכיוון שאין להם עניין אחר בחיים — לא תחביבים, לא שטחי-התעניינות. כשרוצים להכריחם להתפטר, לטובתם, הם רואים בכך "שפיכת דם". כשהיתה מדינה להרחיק את דויד הכהן, בן ה-80, מתפקידו יו"ר ועדת-החירוף והבטחון של הכנסת, הוא לחם בחירוף-נפש כזה שחיתורו על התוכנית. מבחינה לאומית חמורה התופעה עוד יותר. אחרי גיל מסוים, אין בני-אדם קולטים דברים חדשים. יחד עם כושרם הגופני הם מאבדים את גמישות המחשבה, הופכים עקשנים ודבקים במושגים מיושנים. בשביל מדינה צעירה, הגיממאת בפרשת-דרכים גורלית, יש בכך סכנה.

הממשלה

כולם

רוצים

לנסוע

בשבוע שעבר הביעה הממשלה "צער" על כי משה דיין הודיע שהוא ניכנס למספאי כדי לסלק את לוי אשכול ופינתם ספיר.

השבוע באה נקמתו של דיין, בשורה של הדלפות מכוונות, מסרו ה' עיתונים כי שר-הבטחון האמריקאי, רוברט ("בווב") מקגמארה, הזמין את משה דיין לביקור, כדי לשמוע מפיו הערכות צבאיות על לקח מלחמת-ששת-הימים. אבל לוי אש-כול לא הסכים.

הדלפה נוספת אמרה כי מקגמארה רמז כי דיין, לא ייצא בידיים ריקות' מן הפגישה המיוחדת. הרמז הכרוז: בגלל קיטנתו של אשכול,

אורח לא-יקרוא. הסיפור האמיתי שונה קצת, והוא מוכיח עד לאיזה גבול של גיתוך ירדו עינינו הליכוד-הלאומי. מסתבר כי מקור הידיעה הוא טדי קולק, חברו-למפלגתו של דיין, קולק ביקר באמרי-קה. שם ניפגש, באקראי, עם מישהו ה' נימנה, לדבריו, עם חוג מקורביו של מק-גמארה. הלה אמר לו מה שאמר.

כל זה רחוק מהזמנה. יתכן מאד כי האיש הבלתי-מוזוהה רק רצה להיות אויב כלפי קולק במסיבת-קוקטייל, אמר לו כמה פסוקים בלתי-מחייבים. מקגמארה עצמו התפטר (המשך בעמוד 10)

הוגה-דעות ערבי מסיק את לקח מלחמת ששת-הימים חשבון נפש ערבי

המיוזמת של הירדן, את מרחבי גולן וחוראן הפוריים שבטוריה, את הנהר ליטאני והנהר חצבני בלבנון? קודם כל עלינו לשאול את עצמנו: מה פשר הניצחון, בעינינו? וניצחון — על מי?

מדיניותה של הרפובליקה הערבית המאוחדת, עד ל-5 ביוני 1967, יכלה להצליח — כמדיניות של בלימה. אך היו בה סכנות מהותיות משלה: והעיקרית, דרך-מחשבתם של המדינאים המצ'ר

שהו זו בעולם הערבי. בצד התקפתם המזדממת של הקי' צוניה הסורים והאלג'ירים ניכרת התקפת-נגד של המתונים יותר.

"זוהי התקפת-נגד של הבורגיניזם", אמר בשבוע שעבר מדינאי תוניסי. היתה זו התקפת-נגד נרחבת ביותר, ש' באה בחודשים האחרונים על בטיייה בשורה שלמה של הודעות, חתת-דעות, מאמרים וסקירות.

החשובים ביותר היו כתבי-אישום בצורת "ספר שחור" על ביזבזו מליארידים לחימוש, נגד הקו ה' ערבי הקיצוני, שראה אור בביט' און התוניסי המופיע בפאריס, "ז'ן אפריק"; וסקירה בת 10 אלפים מילה בירחון של אנשי-הרוח ה' בריטיים, "אנקאונטר".

מאמר אחרון זה עורר הדים נרחבים. העורך של הירחון, מלבין לאסקי, הוא יהודי ופרו-ציוני; ואילו הכותב, ססיל חר' ראני, הוא ערבי לבנוני, שהיה בין יועציו האישיים של חביב בורגיבה במשך שנים. סקירתו, שפורסמה תחילה בערבית, ביר' מון הלבנוני הגדול ביותר, אל-נהאר, מכונה "רגע של אמת — לקראת דו-שיח במרחב".

הזרמות בלתי-חוזרות

יקרי דיעותיו של חוראני: זמן רב מדי נשארו הפירסומת שלנו ר' הבעת-דיעותינו בידי דמאגוגים, סחסנים ו' קנאים בעלי השכלה חלקית. כדי לתקן את המעוות יש לראות את ה' מצב כמות שהוא, על כל פשטותו האכזרית: ואז לנקוט בפעולה שתשנה את המצב. לאור האידיאלים והמטרות שניקבע לעצמנו. כי אם ננצח את עצמנו, ננצח ניצחון גדול הרבה יותר מכל ה' שג צבאי.

ממשלות ומדינות, מישטרים ו' גבולות — כל אלה דברים בני חלוף הם. המזל והתנאים משנים אותם. העיקר הוא — שעם יוסף להתקיים, לא כקובץ אוכלוסים אלא ככוח היסטורי יוצר וחי. וההיסטוריה הקנתה לעם הערבי, במאה העשירי, הזדמנות בלתי-חוזרת לשוב ל' קהילת העמים היוצרים של העולם.

המטרה — בלימה

יש לא יציל אותנו מתוצאות' א' הם של המישגים שלנו. רק אנו לבדנו מסוגלים להציל את עצמנו. הדוגמה הבולטת — אם כי לא היחידה — של חולשתנו, ניכרת ביחסנו לתנועה הציונית ולמדי' נת ישראל.

לא הגענו להסכם איתן; לא הצ' לחנו להשמיד אותן; לא הצלחנו אפילו לבלום אותן.

משום שלא ידענו באינו עמדה עלינו לנקוט, הרשינו ישראל להשתלט על כל שטחי פלסטין ולתפוש את העמדות האס' טרטיגיות ביותר במרחב.

לו הירחרנו במצב בצורה שקר' זה, היינו מגיעים למסקנה שמטי' רת הערבים צריכה להיות לבלום את ישראל בתחום גבולותיה שי' קבעו עליה הסכמים דה-פאקטו — אליהם הגענו לאחר שהובסנו בשתי מלחמות.

הערבים אחראים לתבוסתם

ייכולתנו להבדיל בין בלימה לכיבוש נובעת מפגם סטיוולוגי משלנו: כשאינו אוהבים משהו, אנו מעמידים פנים -- שהדבר שאין אנו אוהבים כלל אינו קיים.

שער הירחון אנקאונטר

על ישראל? על האנגלו-אמריקאים? על האימ' פריאליזם המערבי?

לא. עלינו לנצח קודם כל את עצמנו: את התבוסות שלנו, מצד אחד, ואת הקיצוניות שלנו מצד שני. ושתיהן קשורות קשר בלי-ניתק.

התבוסים אינם אלה המסתכלים למצב בפרצוף ומנסים לתקן את המעוות אלא אלה המסרבים לראות את האמת, המתכחשים לעובדות. הקיצונים הם אלה שטוענים ש' תפישתנו עד כה היתה צודקת ונכונה אבל שלא ביצענו אותה הלכה למעשה. שיש ל' כת באותה הדרך, אך להשתמש באמצעים אלימים עוד יותר.

אנו לא מסוגלים!

אמת הכפסית שעלינו ללמוד אין לנו בארצותינו, וזו רק הלקח מן המאורעות האחר-נים. זוהי עובדה מדעית, שניתן להוכיח מ' בחינה סטטיסטית.

אין לנו בארצותינו את הרמה הלימודית, ואין לנו די סטודנטים בנכר — שיאפשרו לנו לאייש את המטכ'לים שלנו כראוי, לספק את הקצינים ואת הגברים המסוגלים להפעיל נשק מודרני ושיטות' לוחמה חדישות.

ואין לנו אוכלוסייה אזרחית ממושמעת ומתוכנת די הצורך כדי לשתף פעולה עם הכוחות המזוינים ועם השילטונות האזר' חיים.

מנהיגינו הצבאיים לא הכירו בעובדה זו — ולכן ניסו להילחם בצורה בלתי-נוכח. המטכ'לים שלנו השתמשו בשיטות שהת' אימו למלחמה האחרונה. הוגי-הדעות ה' צבאיים שלנו והמתכננים שלנו דיכרו על המלחמה הבאה.

כתוצאה מכך, לא היו חיילינו מסוגלים להשתמש בנשק הטורדני שלחם — אלא אדרבא, נשק זה הגביל אותם עוד יותר. הם נלכדו בטנקים שלא ידעו להפעיל, הסת' (המשך בעמוד 24)